

De vloer van de Tabernakel

http://wayoflife.org/index_files/the_floor_of_the_tabernacle.html, 29-01-2014

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Het volgende komt uit *The Tabernacle the Priesthood and the Offerings*, ca. 1861, van Henry W. Soltau, (1805-1875). Hij was een Cambridge-opgeleide advocaat die zijn praktijk opgaf nadat hij bekeerd werd tot Christus en geroepen werd om te prediken. Hij verenigde zich met de Plymouth Brethren. Hij begreep goed het onderscheid tussen Israël en de kerk en verklaarde bijbelse profetie letterlijk zoals het hoort. Hij was zowel een goed bijbelleraar als goede evangelist en velen kwamen tot geloof tijdens zijn bediening. Hij en zijn vrouw hadden drie zonen en zes dochters “die allen vroeg tot de Heer kwamen en zich toewijdden aan Zijn dienst, werkend in Frankrijk, China en Birma”.

De blote woestijngrond vormde de vloer van de tabernakel; een vreemd contrast met de prachtige gordijnen, de met goud overtrokken wanden en het gouden gerei. Voor de priesters die het heilige binnenkwamen, en voor de hogepriester die op de Verzoendag door het voorhangsel ging om bloed te sprenkelen, moet het erg vreemd geleken hebben dat een woonplaats, ontworpen voor zulk heilig gebruik, en zo schitterend vol met dure, mooie en heerlijke materialen, zo op het blote stof van de wildernis was neergepoot¹. Maar dat was zo door God gewild. Het stof van de aarde, waaruit de mens was gemaakt, en waarheen de zondige mens zou terugkeren - stof, dat het ‘voedsel’ werd van de slang² - en het stof dat dood en ondergang betekende, vormde de vloer van Gods woonplaats.

Deze abnormale connectie van schoonheid en dorheid, van kostbaarheid en waardeloosheid, het onverderfelijke en het vergankelijke, van heerlijkheid en ijdelheid, verschaft een erg treffend type van de huidige dispensatie.

De hemelen zijn voor ons geopend boven ons hoofd. Wij aanbidden en converseren met God in de hoogste heerlijkheid. En toch bevinden onze leden zich hier op deze aarde, en we wandelen temid-

¹ Numeri 5:17 is de enige Schriftplaats die spreekt over de vloer van de tabernakel: “De priester moet heilig water in een aarden pot nemen en van het stof dat op de vloer van de tabernakel ligt, moet de priester wat nemen en in het water doen”. Het was alleen in de woestijn mogelijk stof van de tabernakelvloer te nemen, want in de latere Tempel was er een vloer van cypressenhout (1 Koningen 6:15). Toen de Tempel bestond nam men het benodigde stof van de voorhof der priesters (NBG-kanttekeningen, Bosch&Keuning, Baarn).

² Genesis 3:14.

den van een kreunende schepping, in een wereld die geschonden is door zonde, ontsierd door de aanwezigheid van de macht van de dood, nog steeds onder de vloek liggend, en over de hele lengte en breedte doorkruist met het pad van de slang.

Het gezegende werk van Christus, en de machtige kracht van Zijn opstanding, heeft tot dusver niets volbracht met betrekking tot deze lagere schepping. Verlossing heeft ons echter bevrijd UIT deze huidige boze wereld, heeft ons overgezet UIT de macht van Satan, die hier heerst en regeert, IN het koninkrijk van Gods dierbare Zoon.

De macht van Satan, de toestand van de mens in het algemeen, en de toestand van de schepping zelf, blijven totaal onbeïnvloed door de dood en opstanding van de Heer Jezus. De duivel gaat nog steeds rond als een brullende leeuw op zoek wie hij kan verslinden. Hij is nog steeds de god van deze wereld (2 Korinthiërs 4:4), de aanvoerder van de macht in de lucht. De hele wereld ligt in de boze (1 Johannes 5:7), en de natuurlijke mens heeft geen glimp van hemels licht ontvangen en blijft in nog grotere duisternis wandelen, niettegenstaande het wonderlijke kruis en de heerlijkheid van de opgestane Heer Jezus Christus.

Eén universeel gezucht van de schepping bereikt de oren van de Heer, als gevolg van de gebondenheid aan ijdelheid en dood, waaraan ze onderworpen is. En wijzelf, wegens de omgang die wij met God hebben, waartoe wij gebracht werden door het bloed van Christus, zelfs wij zuchten in onszelf, en voelen wat een wildernis dit is waar wij ons door haasten en vurig wachten op de komst van onze opgestane Heer.

Geen wonder dat Gods volk zulke vreemde en gemengde ervaringen kent.

In zekere zin zijn zij reeds opgestaan met Christus, maar in een andere zin verwachten zij nog de opstanding.

Door geloof kunnen zij zeggen dat zij zelfs nu gezeten zijn in hemelse gewesten in Christus Jezus (Efeziërs 1:3; Kolossenzen 3:3), en toch vinden zij zichzelf zwoegend temidden van een rusteloze, onproductieve, harteloze wereld, en moeten zij een onophoudelijke strijd voeren met de heersers van de duisternis.

In waarheid kunnen zij verklaren dat zij reeds gestorven zijn, en dat hun leven met Christus verborgen is in God, en toch, tegelijk moeten zij hun leden, die vol zijn van zonde en onreinheid, doden op aarde (Kolossenzen 3:5).

Reeds met de hulp van de Heilige Geest (de eerste vrucht van het land der heerlijkheid) zien zij een nieuwe schepping, helemaal van God. Maar toch verblijven zij in een wereld waar Satans zetel staat, en waar alles oud is en vol verval en corruptie.

Zij zijn reeds nu nieuw gemaakt, een nieuwe schepping naar het beeld van hun heerlijke God, maar de oude mens, met zijn affecties en wellust, is nog present, en hij moet constant weerstaan worden.

Zij zijn niet in het vlees, maar in de Geest, want de Geest van Christus woont in hen, maar helaas! dagelijks en van uur tot uur begeert het vlees continu.

Erfgenamen van God, en mede-erfgenamen met Christus, maar vreemdelingen en pelgrims; koningen en priesters, maar bedelaars en verschoppelingen, alles bezittend en niets hebbend, uiterlijk hopeloos en toch in staat alle dingen te doen door Christus die ons sterkt, met als het ware de hoofden in de heerlijkheid maar de voeten in de wildernis.

Zo zijn de ervaringen van Gods volk, tijdens de huidige dispensatie, terwijl de heerlijke tabernakel verbonden is met het pad in de wildernis